

VZKRIESENIE PRED KRÍŽOM

TEXTY NA TENTO TÝŽDEŇ

Júda 1,9; Lk 9,28–36; 1Krľ 17,8–24; Lk 7,11–17; Mk 5,35–43; Jn 11,1–44

ÚVODNÝ TEXT

²⁵Ježiš jej povedal: „Ja som vzkriesenie a život. Kto verí vo mňa, aj keď zomrie, bude žiť. ²⁶Nik neumrie naveky, kto žije a verí vo mňa. Veríš tomu?“ (Jn 11,25.26)

Starozmluvné zmienky o vzkriesení, na ktoré sme sa doteraz sústredili, boli väčšinou založené na osobných očakávaniach (Jób 19,25–27, Heb 11,17–19, Ž 49,16, Ž 71,20) a na zaslúbeniach týkajúcich sa budúcnosti (Dan 12,1.2.13). Existujú však aj inšpirované záznamy o prípadoch, keď ľudia skutočne vstali z mŕtvych.

Prvé vzkriesenie sa týka Mojžiša (Júda 9, Lukáš 9,28–36). Počas izraelského kráľovstva bol zasa vzkriesený syn vdovy zo Sarepty (1Krľ 17,8–24) a tiež syn Šunémčanky (2Krľ 4,18–37). Kristus počas svojej pozemskej služby vzkriesil syna vdovy z Naim (Lk 7,11–17), Jairovu dcéru (Lk 8,40–56 Mk 5,21–43) a napokon Lazára (Ján 11). Okrem Mojžiša boli všetci títo ľudia vzkriesení ako smrteľníci, ktorí napokon znova zomreli. Aj tieto prípady potvrdzujú biblické učenie o nevedomom stave mŕtvych (Jób 3,11–13; Ž 115,17; Ž 146,4; Koh 9,5.10). V žiadnom z týchto záznamov, ani v nijakom inom biblickom príbehu o vzkriesení nenachádzame zmienku o údajnom zážitku z posmrtného života.

OSNOVA LEKCIE

Tento týždeň sa budeme bližšie zamýšľať nad vzkrieseniami, ktoré sa udiali pred Kristovou smrťou a jeho slávnym vzkriesením.

- Júda 1,9; Lk 9,28–36: Vzkriesenie Mojžiša (nedeľa)
- 1Krľ 17,20–24; 2Krľ 4,32–35: Vzkriesenie prostredníctvom Eliáša a Elizea (pondelok)
- Lk 7,11–17: Vzkriesenie syna vdovy z Naimu (utorok)
- Mk 5,21–24.35–43: Vzkriesenie Jairovej dcéry (streda)
- Jn 11,23–27: Vzkriesenie Lazára (štvrtok)

VZKRIESENIE MOJŽIŠA

Veď archanjel Michal, keď sa prel v hádke s diablom o Mojžišovo telo, neodvážil sa vyniesť nad ním rúhavý súd, iba čo povedal: „Nech ťa Pán potrestá!“ (Júda 1,9)

²⁸Asi osem dní po týchto slovách [Ježiš] vzal so sebou Petra, Jána a Jakuba a vystúpil na vrch modliť sa. ²⁹Počas modlitby sa jeho tvár zmenila a jeho odev zažiaril belobou ako blesk. ³⁰A hľa, rozprávali sa s ním dvaja muži – Mojžiš a Eliáš, ³¹ktorí sa ukázali v sláve a hovorili o jeho odchode, ktorý sa mal naplniť v Jeruzaleme. ³²Petra a tých, čo boli s ním, premohol hlboký spánok. Keď sa prebudili, videli jeho slávu a tých dvoch mužov, čo tam stáli. ³³A keď už od neho odchádzali, povedal Peter Ježišovi: „Učiteľ, je dobré, že sme tu. Urobme tu tri stany: jeden tebe, jeden Mojžišovi a jeden Eliášovi.“ Nevedel však, čo vraví. ³⁴A kým to hovoril, utvoril sa oblak a zahalil ich. Keď sa ocitli v oblaku, zmocnil sa ich strach. ³⁵Z oblaku zaznel hlas: „Toto je môj vyvolený Syn, jeho počúvajte!“ ³⁶A keď hlas doznel, ostal Ježiš sám. V tých dňoch zachovali mlčanie a nikomu nehovorili o tom, čo videli. (Lk 9,28–36)

OSOBNÉ ŠTÚDIUM

Aké dôkazy o telesnom vzkriesení Mojžiša nachádzate v dnešných úvodných textoch (Júda 1,9; Lk 9,28–36)?

Niektorí cirkevní otcovia z Alexandrie tvrdili, že keď Mojžiš zomrel, bolo vidieť dvoch Mojžišov. Jeden mal byť živý v duchu, druhý mŕtvy v tele; jeden Mojžiš vystupujúci do neba s anjelmi, druhý pochovaný v zemi. (Pozri Origenes, *Homílie na Jozuu* 2.1; Klement Alexandrijský, *Strómata* 6.15.) Rozdiel medzi nanebovzatím duše a pohrebom tela môže dávať zmysel tým, ktorí veria v grécky koncept nesmrteľnej duše. Táto myšlienka je však Biblii cudzia. Júda 1,9 potvrdzuje biblické učenie o vzkriesení Mojžišovho tela, pretože spor bol „o Mojžišovo telo“, a nie o domnelú dušu, ktorá by žila.

Z textu 5Moj 34,5–7 sa dozvedáme, že Mojžiš zomrel vo veku stodvadsať rokov a Hospodin ho pochoval na skrytom mieste v údolí v krajine Moáb. Mojžiš však nezostal v hrobe dlho. „Sám Boží Syn a anjeli, ktorí Mojžiša pochovali, zostúpili z neba, aby spiaceho svätého vzkriesili. ... Keď teraz Boží Syn hodlal prvýkrát vrátiť mŕtvemu život a ako knieža života sa so svojimi anjelmi blížil k hrobu, satan chcel bojovať o svoju nadvládu. ... Boží Syn sa neznižil k hádke so satanom. ... Boží Syn všetko prenechal vôli svojho Otca a povedal: *Nech ťa Pán potrestá*.“ (Júda 1,9) Spasiteľ sa neprel so svojím odporcom, no práve vtedy lámal moc padlého nepriateľa a začal privádzať mŕtvého k životu. Satan nemohol odolať moci Božieho Syna, nemohol zabrániť vzkrieseniu. (357) Tým prišiel o svoju korisť a spravodliví mŕtvi budú vzkriesení.“ (PP 478.479; PP /sk/ 357.358) Jasný dôkaz o Mojžišovom vzkriesení sa nachádza pri Ježišovom premenení. Tam sa Mojžiš zjavil spolu s prorokom Eliášom, ktorý bol premenený bez toho, aby videl smrť (2Krľ 2,1–11). Mojžiš a Eliáš sa dokonca rozprávali s Ježišom (pozri Lk 9,30.31). Mojžišov vzhľad, dôkaz Kristovho prichádzajúceho víťazstva nad hriechom a smrťou, je tu vyobrazený nezameniteľným spôsobom. Boli to Mojžiš a Eliáš, nie ich „duchovia“ (veď napokon Eliáš nezomrel), ktorí sa zjavili Ježišovi na vrchu premenenia.

APLIKÁCIA

■ Mojžiš nemal dovolené vstúpiť do pozemského Kanaánu (5Moj 34,1–4), bol však vzatý do nebeského Kanaánu. Čo sa z tejto skutočnosti dozvedáme o tom, že Boh „pôsobením svojej moci v nás a nad to všetko môže urobiť omnoho viac, ako my prosíme alebo rozumieme“ (Ef 3,20)?

DVA STAROZMLUVNÉ PRÍBEHY VZKRIESENIA

²⁰A [Eliáš] volal k Hospodinovi: „Hospodin, Bože môj, chceš azda i na vdovu, u ktorej som hosťom, uvaliť nešťastie, keď jej usmrcuješ syna?“ ²¹Potom sa tri razy sklonil nad dieťaťom a volal k Hospodinovi: „Hospodin, Bože môj, oživ, prosím, toto dieťa.“ ²²Hospodin vypočul Eliáša, život sa vrátil do dieťaťa a ožilo. ²³Nato vzal Eliáš to dieťa, preniesol ho z hornej miestnosti dnu a odovzdal ho jeho matke. Povedal: „Pozri, tvoj syn žije!“ ²⁴Žena odvetila Eliášovi: „Teraz som spoznala, že si Boží muž a že slovo Hospodina, ktoré zvestuješ, je pravdivé.“ (1Krľ 17,20–24)

³²Keď Elizeus vošiel do domu, chlapec už ležal mŕtvy na lôžku. ³³Vošiel dnu, zatvoril za oboma dvere a modlil sa k Hospodinovi. ³⁴Potom vyšiel hore, pritisol sa k dieťaťu, priložil si ústa na jeho ústa, oči na jeho oči a dlane na jeho dlane. Zostal nad ním sklonený, kým sa telo dieťaťa nezahrialo. ³⁵Pre zmenu chodil sem-tam po dome, vyšiel hore a sklonil sa nad ním. Tu chlapec sedemkrát kýchol a otvoril oči. (2Krľ 4,32–35)

Aké podobnosti a rozdiely vidíte v uvedených príbehoch vzkriesenia?

1Krľ 17,8–24

2Krľ 4,18–37

V Liste Hebrejom 11 čítame, že vierou „ženy dostávali späť svojich mŕtvych vzkriesených“ (Heb 11,35). Tak to bolo aj v našich dnešných príbehoch.

Prvý (1Krľ 17,8–24) sa odohral počas veľkého odpadnutia v Izraeli, ku ktorému došlo pod vplyvom kráľa Achába a jeho pohanskej manželky Izebel (Jezábel). Keď krajinu pustošilo veľké sucho, Boh prikázal Eliášovi, aby išiel do Sarepty, mesta nachádzajúceho sa mimo Izraela. Tam stretol chudobnú fénickú vdovu, ktorá práve chcela uvariť posledné chudobné jedlo pre seba a svojho syna – a potom bola pripravená zomrieť. Ich životy však boli ušetrené zázrakom, ktorý sprostredkoval prorok Eliáš. Ich múka a olej sa neminuli až do skončenia trýznivého sucha. O niečo neskôr jej syn ochorel a zomrel. Matka v zúfalstve prosila Eliáša, ktorý volal k Hospodinovi. „Hospodin vypočul Eliáša, život sa vrátil do dieťaťa a ožilo.“ (1Krľ 17,22)

Druhý príbeh vzkriesenia (2Krľ 4,18–37) sa odohral v Šunéme, malej dedine južne od vrchu Gilboa. Elizeus pomohol chudobnej vdove zaplatiť dlh zázrakom naplnenia mnohých nádob olejom (2Krľ 4,1–7). Neskôr v Šunéme stretol zámožnú vydatú ženu, ktorá nemala deti. Prorok jej povedal, že bude mať syna, a stalo sa tak, ako predpovedal. Dieťa rástlo a bolo zdravé, no jedného dňa ochorelo a zomrelo. Šunémčanka išla na vrch Karmel, aby sa Elizeovi vyžalovala a poprosila ho o pomoc. Elizeus sa vytrvalo modlil k Hospodinovi a dieťa napokon ožilo.

Ženy z uvedených príbehov mali odlišný pôvod, ale rovnakú spasiteľnú vieru. Fénická vdova hostila proroka Eliáša v mimoriadne ťažkých časoch, keď preňho v Izraeli nebolo bezpečné miesto. Šunémčanka a jej manžel postavili pre proroka Elizea izbu, v ktorej mohol bývať pri prechode ich krajom. Keď deti zomreli, ich verné matky sa obrátili na týchto Božích prorokov a napokon sa mohli tešiť z toho, že ich synovia boli vzkriesení.

- Oba zmienené príbehy sú veľkolepé. Mŕtvi môžu byť vzkriesení! V oboch prípadoch však zostáva nevyhnutnou skutočnosťou, že mnohí iní nemohli okúsiť silu takéhoto zázraku. Čo by nás mal naučiť tento smutný fakt o tom, aké dôležité je pre našu vieru zaslúbenie vzkriesenia na konci časov?

OSOBNÉ
ŠTÚDIUM

APLIKÁCIA

SYN VDOVY Z NAIMU

¹¹Hneď nato odišiel do mesta, ktoré sa nazývalo Naim. Šli s ním jeho učeníci a veľký zástup ľudí. ¹²Keď sa priblížil k mestskej bráne, práve vynášali mŕtveho. Bol to jediný syn matky, ktorá bola vdova. Sprevádzal ju veľký zástup z mesta. ¹³Keď ju Pán uzrel, prišlo mu jej ľúto. I povedal jej: „Neplač!“ ¹⁴Potom pristúpil k márom a dotkol sa ich. Nosiči zastali a on povedal: „Mládenec, hovorím ti, vstaň!“ ¹⁵Mŕtvy sa posadil a začal hovoriť. Ježiš ho odovzdal matke. ¹⁶Všetkých sa zmocnil strach. Oslavovali Boha slovami: „Veľký prorok povstal medzi nami“ a „Boh navštívil svoj ľud.“ ¹⁷Táto zvesť sa o ňom roznesla po celom Judsku a okolí. (Lk 7,11–17)

OSOBNÉ ŠTÚDIUM

Biblia hovorí, že Ježiš „chodil, dobre robil a liečil všetkých diablom utláčaných, pretože Boh bol s ním“ (Sk 10,38). Súčasťou všetkých evanjelií sú správy o tom, ako Ježiš slúžil núdznym a utláčaným. To bol aj dôvod, prečo neskôr mnohí Židia uverili, že Ježiš bol zaslúbený Mesiáš.

„V mnohých obciach nebolo domu, kde by bolo počuť vzdychanie chorých, pretože tade šiel Spasiteľ a uzdravil všetkých trpiacich. Jeho dielo svedčilo o jeho božskom poslaní. V každom jeho skutku sa prejavovala láska, milosrdenstvo, súciti a jeho srdce bolo plné nežného porozumenia. Vzal na seba ľudskú prirodzenosť, aby mohol ľuďom pomôcť. Ani tí najchudobnejší a najponíženejší sa nebáli prísť k nemu. Ba aj deti cítili jeho prítlačivosť.“ (SC 11.12; CK 9)

Aký dôležitý rozdiel môžeme nájsť medzi tým, čo sa stalo v dnešnom príbehu (Lk 7,11–17), v porovnaní s príbehmi o vzkriesení zo včerajška?

Počas svojej služby v Galilei Ježiš uzdravoval chorých a vyháňal démonov. Raz sa spolu so svojimi nasledovníkmi blížili k Naimu, keď v bránach mesta stretli pohrebný sprievod. V otvorenej rakve bol jediný syn vdovy, ktorá srdcervúco plakala. Ježiš, plný súcitu k zarmútenej matke, povedal: „Neplač!“ Ježiš potom vzkriesil jej syna slovami: „Mládenec, hovorím ti, vstaň!“ (Lk 7,14) Ježišova prítomnosť úplne zmenila celý scenár a mnohí ľudia, ktorí boli svedkami zázraku, vedeli nielen to, že sa stalo niečo úžasné, ale že medzi nimi bol aj niekto výnimočný (nazývali ho „veľký prorok“).

V predchádzajúcich dvoch príbehoch obe ženy (fénická vdova aj Šunémčanka) žiadali o pomoc – prorokov, „božích mužov“ – Eliáša a Elizea. Ale vdove z Naimu sa dostalo pomoci bez toho, aby o ňu prosila. Boh sa o nás stará, aj keď ho nevieme žiadať o pomoc alebo sa cítime nehodní. Ježiš videl problém a vysporiadal sa s ním. Dá sa povedať, že tento prístup bol pre Ježiša typický, hoci niekedy sa rozhodol konať úplne inak.

APLIKÁCIA

- **Pravé náboženstvo zahŕňa starostlivosť o siroty a vdovy (Jk 1,27). Hoci nie sme schopní robiť zázraky, ktoré činil Ježiš, nič nám nebráni slúžiť tým, ktorí trpia a potrebujú pomoc. Ako môžeš pomáhať ty osobne? Komu? Kedy?**

JAIROVA DCÉRA

²¹Keď sa Ježiš opäť preplavil člnom na druhý breh, zhromaždil sa okolo neho pri mori veľký zástup. ²²Tu prišiel k nemu jeden z predstavených synagógy menom Jairos. Len čo uzrel Ježiša, padol mu k nohám ²³a úpenlivo ho prosil: „Dcéra mi umiera. Poď, polož na ňu ruky, aby vyzdravela a žila!“ ²⁴Ježiš s ním odišiel. Nasledoval ho veľký zástup a tlačili sa na neho. ... ³⁵Kým ešte hovoril, prišli ľudia z domu predstaveného synagógy a vraveli: „Tvoja dcéra zomrela, načo ešte unúvaš učiteľa?“ ³⁶Avšak Ježiš prepočul to, čo hovorili, a povedal predstavenému synagógy: „Neboj sa, len ver!“ ³⁷Nikomto inému nedovolil, aby ho sprevádzal, len Petrovi, Jakubovi a Jakubovmu bratovi Jánovi. ³⁸Keď prišli do domu predstaveného synagógy, videl veľký rozruch, plačúcich a nariekajúcich. ³⁹Vošiel dnu a povedal im: „Prečo robíte taký rozruch a plačete? Dieťa nezomrelo, ale spí.“ ⁴⁰A vysmiali ho. No Ježiš všetkých vyhnal, vzal so sebou otca a matku dieťaťa aj tých, čo boli s ním, a vošiel do izby, kde ležalo dieťa. ⁴¹Chytil dieťa za ruku a povedal mu: „Talitha kumi!“, čo v preklade znamená: „Dievča, hovorim ti, vstaň!“ ⁴²Dievča hneď vstalo a začalo chodiť. Malo totiž dvanásť rokov. Vtedy sa všetkých zmocnil ohromný úžas. ⁴³Ježiš im dôrazne prikázal, že sa to nikto nesmie dozvedieť a povedal im, aby dali dievčatu jesť. (Mk 5,21–24.35–43)

Pred Ježišovou smrťou a jeho vzkriesením sa vzkriesenia neobmedzovali na žiadnu konkrétnu etnickú skupinu alebo spoločenskú triedu. Mojžiš patril medzi najväčších ľudských vodcov Božieho ľudu (5Moj 34,10–12). Chudobná fénická vdova však nebola ani len Izraelitkou (1Krľ 17,9). Šunémčanka patrila medzi zámožné ženy (2Krľ 4,8), ale ani ona nebola súčasťou vyvoleného národa. Vdova z Naimu mala iba jediného syna, od ktorého bola pravdepodobne závislá (Lk 7,12). Jairus však bol predstaveným synagógy, pravdepodobne v Kafarnaume (Mk 5,22). Bez ohľadu na ich odlišné zázemie alebo sociálne postavenie boli všetci požehnaní Božou životodarnou mocou.

Uvažuj o úvodnom texte (porovnaj s Mk 5,21–24.35–43). Čo sa môžeme naučiť o smrti z Kristových slov: „Dieťa nezomrelo, ale spí.“ (Mk 5,39)

Jairova dvanásťročná dcéra ležala doma smrtelne chorá. Jairus teda išiel za Ježišom a prosil Ho, aby prišiel do jeho domu a položil na ňu svoje uzdravujúce ruky. Ale skôr, ako sa tam dostali, niekto už priniesol smutnú správu: „Tvoja dcéra zomrela, načo ešte unúvaš učiteľa?“ (Mk 5,35). Potom Ježiš povedal zarmútenému otcovi: „Neboj sa, len ver.“ (Mk 5,36). Naozaj, jediné, čo otcovi v jeho situácii zostávalo, bolo úplne dôverovať Božiemu zásahu.

Keď Ježiš prišiel do domu, povedal tým, ktorí sa tam zhromaždili: „Prečo robíte taký rozruch a plačete? Dieťa nezomrelo, ale spí.“ (Mk 5,39) Prítomní sa však Ježišovi posmievali, pretože (1) vedeli, že Jairova dcéra je mŕtva, a (2) nepochopili význam Jeho slov. „Upokojujúca metafora, pri ktorej, spánok“ znamená, smrť, sa zdá byť Kristovým obľúbeným spôsobom, ako sa odvolávať na túto skúsenosť (Mt 9,24; Lk 8,52; pozri aj Jn 11,11–15). Smrť je spánok, ide však o hlboký spánok, z ktorého človeka môže prebudiť iba veľký Darca života, lebo len on má kľúč od hrobu (pozri Zj 1,18; Jn 3,16; Rim 6,23). (5BC 609)

Čítame, že všetkých, ktorí boli svedkami vzkriesenia, sa „zmocnil ohromný úžas“ (Mk 5,42). Niet divu. Nateraz je smrť konečná, absolútna a zdanlivo nezvratná. Vidieť vzkriesenie na vlastné oči musela byť veľkolepá a život meniacia udalosť.

- **Ježišove slová: „Neboj sa, len ver!“ (Mk 5,36) sú dôležité aj pre nás dnes. Ako sa môžeme naučiť veriť aj v tých najťažších situáciách, keď je viera dôležitejšia než inokedy?**

**OSOBNÉ
ŠTÚDIUM**

APLIKÁCIA

LAZÁR

²³Ježiš jej povedal: „Tvoj brat vstane z mŕtvych!“ ²⁴Marta mu povedala: „Viem, že vstane pri vzkriesení v posledný deň.“ ²⁵Ježiš jej povedal: „Ja som vzkriesenie a život. Kto verí vo mňa, aj keď zomrie, bude žiť. ²⁶Nik neumrie naveky, kto žije a verí vo mňa. Veríš tomu?“ ²⁷Povedala mu: „Áno, Pane, ja som uverila, že ty si Kristus, Boží Syn, ktorý mal prísť na svet.“ (Jn 11,23–27)

OSOBNÉ ŠTÚDIUM Prečítaj si text Ján 11,1–44. V akom zmysle bol Ježiš „oslávený“ chorobou a smrťou Lazára (Jn 11,4)?

Aj pri tejto príležitosti Ježiš používa metaforu spánku, keď hovorí o smrti. „Náš priateľ Lazár zaspal, no ja ho idem zobudiť.“ (Jn 11,11) Keď si niektorí mysleli, že hovorí o doslovnom spánku (Jn 11,11–13), Ježiš jasne povedal, čo tým myslel: „Lazár zomrel.“ (Jn 11,12–14) Keď Ježiš prišiel do Betánie, Lazár bol už štyri dni mŕtvy a jeho mŕtvola sa už začala rozkladať (Jn 11,17.39). V čase, keď sa telo začne rozkladať natoľko, že cítiť jeho zápach, niet pochyb o tom, že človek je mŕtvy.

Keď v tomto kontexte Ježiš povedal Marte: „Tvoj brat vstane z mŕtvych!“ (Jn 11,23), ona znovu potvrdila svoju vieru v konečné vzkriesenie. Ježiš však prekvapivo vyhlásil: ²³„Tvoj brat vstane z mŕtvych!“ ²⁴Marta mu povedala: „Viem, že vstane pri vzkriesení v posledný deň.“ ²⁵Ježiš jej povedal: „Ja som vzkriesenie a život. Kto verí vo mňa, aj keď zomrie, bude žiť. ²⁶Nik neumrie naveky, kto žije a verí vo mňa. Veríš tomu?“ (Jn 11,23–26) A potom dodal: „Nepovedal som ti, že ak uveríš, uvidíš Božiu slávu?“ (Jn 11,40) Marta uverila a vo vzkriesení svojho brata videla Božiu slávu.

Biblia hovorí, že Božím slovom bol stvorený život (Ž 33,6) a Jeho slovom môže byť život znovu stvorený, ako v prípade Lazára. Po krátkej modlitbe Ježiš prikázal: „Lazár, poď von!“ (Jn 11,43) Práve vtedy títo ľudia videli životodarnú Božiu moc, tú istú silu, ktorá slovom priviedla k existencii náš svet. Je to rovnaká moc, ktorá pri vzkriesení na konci vekov privolá mŕtvych späť k životu.

Vzkriesením Lazára Ježiš dokázal, že má moc poraziť smrť. Aký väčší prejav Božej slávy by sme potrebovali?

APLIKÁCIA ■ Prečítaj si text Jána 11,25.26. Ježiš hovorí o zomieraní veriaciach (v. 25) a zároveň o tom, že veriaci človek „neumrie naveky“. Ako rozumieš týmto slovám? Prečo je pochopenie, že smrť je nevedomý spánok, také kľúčové na pochopenie Kristových slov? Prečo nám Jeho slová ponúkajú toľko nádeje?

PODNETY NA ZAMYSLENIE

V knihe *Patriarchovia a proroci* si prečítajte kapitulu „Mojžišova smrť“ (PP 469–480; PP /sk/ 351–358), v knihe *Proroci a králi* kapitoly „Prísne pokarhanie“ (PK 129–142; PK /sk/ 68–76), „Prorok pokoja“ (PK 237–243; PK /sk/ 127–131) a v knihe *Túžba vekov* kapitoly „Veliteľ stotiny“ (DA 318.319; TV 217–218), „Dotyk viery“ (DA 342.343; TV 236.237) a „Lazár, pod von!“ (DA 524–536; TV 364–372).

„V Kristovi je život pôvodný, nevypožičaný, neodvedený. *Kto má Syna, má život.* (1Jn 5,12) Kristovo božstvo je istotou veriaceho o večnom živote. Ježiš povedal: *Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď zomrie. A nik, kto žije a verí vo mňa, neumrie naveky. Veríš tomu?* (Jn 11,25.26) Kristus hľadá dopredu k svojmu druhému príchodu. Vtedy spravodliví mŕtvi vstanú neporušení a živí spravodliví budú prenesení do neba bez toho, aby zomreli. Kristus chcel zázračným vzkriesením Lazára z mŕtvych poukázať na vzkriesenie všetkých spravodlivých mŕtvych. Svojím slovom a skutkami sa označil za pôvodcu vzkriesenia. Ten, ktorý sám mal onedlho zomrieť na kríži, stál tu s kľúčmi smrti ako víťaz nad hrobom a oznámil, že má právo a moc dať večný život.“ (DA 530; TV 369)

NÁMETY NA SPOLOČNÉ UVAŽOVANIE

1. Počas prorockej služby Eliáša a Elizea, ako aj počas Kristovej pozemskej služby zomrelo mnoho ľudí. Len niekoľko z nich bolo vzkriesených (pozri Lk 4,24–27). Zamysli sa aj nad skúsenosťou všetkých mŕtvych, či už boli vzkriesení v minulosti, alebo budú vzkriesení pri druhom príchode. Je v tom nejaký rozdiel? Aký?
2. Mnoho autorov v priebehu storočí písalo o márnosti života, ktorý sa vždy končí smrťou. Spolu s ostatnými živými tvormi – sliepkami, bobrami alebo ustricami – všetci zomierame. Pre ľudí je však v istom zmysle naša ťažká situácia horšia ako pre zvieratá, pretože vieme, že zomrieme (pozri Koh 9,5). Hydina, bobry a ustrice to nevedia. Prečo je teda zaslúbenie vzkriesenia pre nás také kľúčové?
3. Ak je niekto presvedčený, že duša je nesmrteľná a že mŕtvi, najmä spravodliví mŕtvi, po smrti žijú ďalej v nebi, prečo by potom bolo potrebné vzkriesenie na konci časov?